

Gaza: Ny æra eller ny krig Webcast med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche Onsdag den 15. oktober 2025

Ikke Korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, respekteret forfatter og analytiker, og hun er med os i dag for at give indsigt i den globale kamp for at skabe et nyt paradigme. Det er onsdag den 15. oktober 2025; jeg hedder Harley Schlanger og er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer per e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, den store nyhed i denne uge er den aftale, som Donald Trump har forhandlet på plads om våbenhvile i Gaza. Den omfatter tilbagelevering af israelske gidsler, der holdes af Hamas, og palæstinensiske fanger, der holdes af Israel. Mens aftalen af nogle – herunder præsident Trump – hyldest som afslutningen på hundreder eller endda tusinder af års konflikt, er der meget, der er kontroversielt: Kan våbenhvilen holde? Hvem skal regere Gaza? Vil området blive genopbygget osv.

Helga, hvad er din samlede vurdering af denne aftale, og hvordan den fungerer?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Den første reaktion er naturligvis en enorm lettelse over, at drabene er ved at ophøre – eller i det mindste kan ophøre – og for størstedelens vedkommende allerede

er ved at gøre det. Det er efter min mening præsident Trumps fortjeneste, at han endelig lagde et pres på Netanyahu, som han ikke kunne sige »nej« til. Det er et meget vigtigt skridt, for det, der er sket de sidste to år, er blevet ubærligt for hele verdens samvittighed. Det er en helt anden historie.

Nu er der en chance for at få en ende på dette. De seneste nyheder i dag er, at der gennem forhandlinger mellem alle parter i aftalen nu er nedsat et 15-mands udvalg, der skal regere Gaza. Det er alle mennesker fra Gaza, alle palæstinensere, hvilket var et palæstinensisk krav: at ingen ikke-palæstinensere skulle være involveret. Det ser ud til at fungere. Der er naturligvis stadig spørgsmålet om gidslerne – herunder de omkomne gidsler. Her er en vigtig udtalelse fra Gershon Baskin, en af de centrale forhandlere. Han sagde i dag, at det israelske pres og de israelske beskyldninger ikke er velbegrundede, når man hævder, at Hamas ikke leverer ligene med det samme, fordi mange af de Hamas-ledere, der vidste, hvor ligene er begravet, selv er blevet dræbt, og mange ligger under murbrokkerne; andre er dræbt uden at kunne identificeres og er ligeledes under murbrokker. Det bør derfor ikke bruges som bevis for, at Hamas ikke overholder aftalen.

Den egyptiske efterretningstjeneste hjælper nu tilsyneladende Hamas med at finde disse lig, så det bør ikke være en hindring. Jeg mener, at alt nu afhænger af en afgørende forbedring – ikke kun for Gaza og genopbygningen, men også for Vestbredden og en tostatsløsning. Desværre var der i dag også rapporter om, at Israel har halveret den humanitære hjælp til Gaza; det ville være en tragedie, fordi mange mennesker er på sultens rand.

Alt afhænger nu af, at parametrene virkelig ændres til det bedre. Det vigtigste, vi – og I som seere – kan gøre, er at hjælpe med at sætte Oase-planen markant på dagsordenen netop nu. Hvis der kunne opnås enighed blandt alle naboerne – de arabiske lande og de store aktører i regionen, Rusland, Kina, Indien, Iran; Egypten er allerede involveret; og alle landene

i området – om, at hundreder af års vold og spænding skal overvindes ved at sætte udvikling for alle i centrum (for det nye navn for fred er udvikling), så kan situationen ændres. Regionen kunne dermed genoprette forbindelsen til sin store tradition fra den gamle Silkevej, hvor Sydvestasien var knudepunkt for forbindelser og handel mellem Asien, Europa og Afrika. Netop det er begyndelsen på Oase-planen: at integrere hele regionen – fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf – som ét udviklingsområde, hvor alle lande drager fordel af et massivt projekt, der starter med skabelsen af nyt ferskvand via kanaler fra Det Røde Hav og Det Døde Hav til Middelhavet og derfra forgrener sig som kunstige floder; afsaltning af store mængder havvand til kunstvanding, landbrug, skovbrug, grundvandsmagasiner, industri, nye byer – alt dette kan udvikles. Hjælp os derfor med at sætte det på dagsordenen.

Jeg er meget glad for, at jeg i går kunne interviewe den palæstinensiske ambassadør i København, Dr. Manuel Hassassian, og at han i interviewet gav sin fulde støtte til Oase-planen. Lad os se dette:

Videouddrag fra interviewet den 14. oktober 2025 med ambassadør Manuel Hassassian, Palæstinas ambassadør i Danmark.

Ambassadør Manuel Hassassian: Jeg synes, det er det rigtige tidspunkt for jeres organisation at gå videre og markedsføre Oase-planen. Som jeg har sagt tidligere ved flere lejligheder, har jeg fremmet Oase-planen som et forstadium til økonomisk udvikling og infrastrukturudvikling. Jeg mener, at dette er en opskrift, som internationale donorer og interessenter kan bruge i processen med national genopbygning og infrastrukturudvikling i Gaza. Det er på tide at markedsføre Oase-planen, så den kan inddrages af dem, der skal være involveret i genopbygningen af Gaza – som en plan, der kan hjælpe med at samle andre planer og være en vigtig partner i denne udviklingsproces. Oase-planen bliver nu mere

og mere synlig for interessenterne, så den kan inddrages i enhver udviklingsproces... [slut på video]

ZEPP-LAROUCHE: Dette er et uddrag af et længere interview med ambassadør Hassassian. Interviewet vil blive lagt ud på EIR's websted; jeg tror også, vi lægger det på Schiller-hjemmesiden og andre sider. Gå venligst ind på EIR's nye hjemmeside, download interviewet og distribuer det til så mange kolleger, venner og samarbejdspartnere som muligt. Send det til alle parlamenter, send det til alle lande i regionen. Den fulde tilslutning til Oase-planen fra den palæstinensiske ambassadør i København – som sammen med os har organiseret dette på flere konferencer i Schiller Instituttet og Den Internationale Fredskoalition – viser virkelig vejen til, hvordan situationen kan føres ind i en ny æra for hele regionen. Det er min indtrængende anmodning til jer.

SCHLANGER: Mens processen stod på, var der et møde i Sharm el-Sheikh i Egypten, hvor – så vidt jeg ved – 20 til 22 lande var samlet for at drøfte, hvordan man kan sikre, at fredsprocessen fuldføres. I lyset af kampen for Oase-planen: Har du set tilkendegivelser, der viser støtte til din afdøde mands plan, ud over hvad vi netop hørte fra den palæstinensiske ambassadør i Danmark?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg har ikke egentlige nyheder fra det møde, men jeg ved, at repræsentanter for flere af de deltagende lande tidligere har udtrykt stærk støtte. Hvis du vil kende nogle af navnene, kan du gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og kigge under endorsements for the Oase-planen, hvor du finder en liste over personer, der har støttet den – herunder ganske vigtige, såsom Sydafrikas tidligere udenrigsminister Naledi Pandor; andre ambassadører fra Iran, såsom Hossein Mousavian; og mange flere. Der har således været en diskussion om, at den bedste – og måske eneste – måde at afslutte denne konflikt på er at løfte hele samtalen op på et nyt niveau med en økonomisk udviklingsplan,

som alle deltager i.

Som ambassadør Hassassian også påpegede senere i interviewet, er forsoning mellem israelere og palæstinensere selvfølgelig ikke let: Der er udgydt meget blod, folk er traumatiserede, og vi har haft to år med det, FN kaldte »folkemord«. Men det bedste miljø for forsoning er idéen om fred gennem udvikling, hvor alle kan se, at en bedre fremtid er mulig, hvis man arbejder sammen.

Derfor: Indtag ikke rollen som kommentator. Det er let at kommentere Trumps tale til Knesset eller pege på, hvad der endnu ikke sker. Men den holdning bør vi undgå. Vi bør i stedet arbejde for at flytte hele Mellemøsten ind i en ny fase af økonomisk udvikling, der gavner alle og giver alle en fremtid. Det er efter min opfattelse det eneste rigtige at gøre.

Min indtrængende opfordring til jer er derfor: Tag interviewet med ambassadør Hassassian og distribuer det bredt – sammen med vores Oase-plan og listen over tilhængere – så folk forstår, at vi ikke starter fra nul, men at der allerede findes betydelig støtte til idéen.

SCHLANGER: En af de mere dybsindige kommentarer til folkemordet i Gaza er et Substack-indlæg fra Avrum Burg, den tidligere formand for Knesset. Han skrev, at afslutningen på belejringen af Gaza er et øjeblik, hvor israelerne »må se sig selv i spejlet og erkende, hvad vi er blevet til. Og det er grimt.« Men han sagde, at det nu er tid til en »kollektiv sjæl, der gennemgår en transformation.« Og han gav udtryk for sit håb om, at det jødiske folk ville erkende, at »jødedommens bankende hjerte aldrig har været fysisk magt, men åndelig forfinelse.«

En af vores kolleger bad mig spørge dig: Hvad kan der gøres for at skabe en sådan transformation, der derefter vil føre til idéen om forsoning gennem økonomisk udvikling?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg tror først og fremmest, at alle israelere bør lytte til Avrum Burg, for i de andre punkter, han nævnte i interviewet, sagde han, at i mange nationers historie er der kommet et sådant punkt. For Tyskland var det i 1945, hvor vi stod ved nulpunktet og så på ruinerne af knuste illusioner og forbrydelser. Derefter var det USA efter afslutningen af Vietnamkrigen, og nu er det Israel.

Jeg tror, det første skridt er at nå til det punkt, hvor folk i Tyskland dengang sagde: »Aldrig mere.« For jeg tror, det er det første og absolut nødvendige skridt at tage afstand fra de forbrydelser, der blev begået. Og så skal man, ud over den økonomiske genopbygning, finde de bedre sider af sin identitet og sin sjæl; i tilfældet med Israel og Palæstina har man mange store traditioner, der skal aktiveres og fremkaldes, og der skal være en dialog mellem disse civilisationer. Israel har mange digtere og store tænkere – for eksempel Mendelssohn og mange andre – som repræsenterer den bedre side. Disse mennesker eller disse traditioner skal fremkaldes. Det er, hvad jeg generelt mener er nødvendigt, fordi der er en dyb kulturel krise i mange lande, især i Vesten. Så denne tilgang er også presserende.

SCHLANGER: Et yderligere presserende spørgsmål er den fortsatte trussel fra Netanyahu-regimet og en ny krig mod Iran. Fra London har vi et spørgsmål: »Er der stadig fare for en fornyet krig mellem Israel og Iran?« Og den samme person spurgte: »Hvorfor er Iran sådan et mål for britisk imperial geopolitik?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, faren er helt klart stadig til stede. Faktisk er der mange analytikere – nogle meget velbevandrede i Mellemøstens historie, som tidligere har leveret præcise analyser – såsom Alastair Crooke, en tidligere britisk diplomat og analytiker med dyb viden om regionen, som mener, at et angreb er nært forestående. Jeg tror, at det afhænger af præsident Trump, om det sker eller ej: Hvis han kan lægge USA's vægt i vægtskålen for at forhindre det, så sker det

ikke. Desværre er der, blot som parentes bemærket, nyheder fra i dag om, at tre B-52-bombefly er blevet positioneret til at angribe Venezuela, så vi er endnu ikke i sikkerhed rundt om i verden.

Hvad angår Iran, taler en vigtig faktor imod: Irans forsvarsstyrker er i mellemtiden – siden USA's og Israels angreb på Iran i juni – blevet styrket betydeligt, også gennem samarbejde, tror jeg, med Rusland og Kina. Hvis der skulle komme et nyt angreb, kunne Irans reaktion blive ret ødelæggende for Israel; det er derfor ikke givet, at kræfterne dér vil løbe den risiko. Nogle analytikere siger endda, at hvis det sker, kan det være slutningen på Israel, fordi et modangreb fra Iran vil være så massivt.

Jeg håber virkelig, at USA lægger sin tyngde i vægtskålen og siger »nej«, for nu er der en ny æra. Uanset hvad man måtte mene om andre aspekter af Trumps politik, så var det ham, der bragte os til denne fase. Det var ikke Biden – det var Trump! Så lad os give ham fordelene af tvivlen og tro på, at han grundlæggende vil forhindre et sådant angreb.

Grunden til, at israelerne er så fikserede på Iran, er den lange historie om den såkaldte »modstandsfront«. I krig begås der på begge sider mange forbrydelser, eller det, man kunne kalde forbrydelser; mange tab, meget ondt blod. Iran har modsat sig enhver kapitulation, og man skal huske, at Israel ikke nødvendigvis er sin egen aktør. Vi – især min afdøde mand – har ofte sagt, at Israel bruges som en »håndgranat« af oligarkiske kræfter i den engelsktalende verden. Derfor bør man også se dertil for at finde årsagerne til denne vedvarende konfrontation. Har man et stort land som Iran, der nægter at underkaste sig en unipolær verden – med Bush og de interventionistiske krige i frisk erindring – må årsagerne søges i en meget større geostrategisk sammenhæng.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Dette er vores ugentlige webcast og dialog om den strategiske situation efter gennembruddet i Mellemøsten.

Nu, Helga, har vi modtaget nogle e-mails, der tydeligt er

glade for udviklingen, men som man kunne forvente, er der også mange, der er kritiske eller mistænksomme. Thomas B., en fast læser, sagde, at aftalen for ham ligner en plan om at blokere Silkevejsprojektet og etablere en permanent forpost for anglo-amerikanerne og deres zionistiske marionetter for at kontrollere regionen. Dette henviser til Mellemøsten-initiativet, som oprindeligt var en del af Trumps plan. Hvad kan du sige om det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er bestemt et aspekt af situationen, men jeg ser det fra et overordnet udviklingsperspektiv. Jeg er sikker på, at der stadig er folk, der mener, at en »Riviera Gaza« er en mulighed, og som tænker i termer af ejendomsinvesteringer. Men den overordnede tendens er fremkomsten af et nyt økonomisk system, hvor landene i det Globale Syd ønsker at overvinde kolonialismen. Jeg tror ikke, præsident Trump helt har forstået det, for han bliver ved med at sige, at BRIKS-medlemmerne på grund af hans toldsatser alle forlader BRIKS. Det kan jeg slet ikke se! Der er undertiden et enormt pres mod enkelte lande, men kontra modellen virker ikke: Se bare på, hvad der skete med Milei i Argentina – det er en ruin.

Der er bestræbelser på at inddæmme BRIKS, men BRIKS repræsenterer 85 % af verdens befolkning, og Mellemøsten/Sydvestasien er en del af det. Dele af Golfstaterne er med i BRIKS. Man bør følge udviklingen nøje, men den overordnede tendens går mod et nyt styringssystem. Folk i Vesten bør se nærmere på, hvad BRIKS er – og hvad SCO (Shanghai Cooperation Organization), SNG/CIS, Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), ASEAN, Mercosur, CELAC og Den Afrikanske Union (AU) er. Alle disse organisationer forsøger at bevæge sig mod et nyt system, hvor man ikke længere har dominans fra ét land eller en blok, men lægger vægt på suverænitet, lighed, ikke-indblanding og accept af forskellige sociale systemer.

Angrebene på BRIKS bør afløses af studier af det faktiske

indhold af præsident Xi Jinpings fire initiativer: Det Globale Styringsinitiativ, Det Globale Sikkerhedsinitiativ, Det Globale Udviklingsinitiativ og Det Globale Civilisationsinitiativ, som tilsammen udgør en ny ramme for en fredelig sikkerheds- og udviklingsarkitektur med mange ligheder med Den Westfalske Fred.

Det er den diskussion, vi skal have, for der er kun to veje: enten atomkrig eller et nyt system med samarbejde og gensidig accept. Vi må beslutte, hvad vi vil. Og ethvert fornuftigt menneske vil vælge det sidste.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål fra Storbritannien, som ser på situationen fra et optimistisk synspunkt. Han skriver: »Hvis Trump kunne påtvinge Israel og Hamas sin plan, tror du så, at han kunne gøre det samme i samarbejde med Putin over for Zelenskyj?«

ZEPP-LAROUCHE: Åh, absolut! For det første er mødet mellem Putin og Trump i Alaska ikke blot fortid. Peskov, Lavrov og Putin understreger hver gang, de bliver spurgt, at ånden fra Anchorage stadig er der, og at USA og Rusland stadig er i dialog. Der er selvfølgelig også farlige punkter. Hvis USA leverer Tomahawk-krydsermissiler til Ukraine – med en rækkevidde på 2.500 km og kompatible med atomladninger – kan det være endnu en rød linje. Der er tekniske vanskeligheder: USA har ikke ubegrænsede Tomahawks – lageret var omkring 4.000; flere hundrede er allerede brugt mod Houthierne; det tager to år at producere dem; de koster 2 mio. dollars stykket; mange er designet til affyring fra skibe eller ubåde og kan ikke uden videre overføres til landbaseret affyring. Det vil kræve tekniske ændringer, som kan tage op til et år. Så det er ikke så let.

Man kan være sikker på, at dette bliver et stort emne på fredag, når Zelenskyj besøger Trump i Det Hvide Hus. Det vil være et stort faremoment, men hvis det kan undgås – eller Trump ikke går med til at indsætte Tomahawks i Ukraine – tror jeg, han vil fastholde sit mål om at afslutte krigen i

Ukraine. Trods forskellige udtalelser om frustrationer, om Putin osv., tror jeg, han nu, opmuntret af sine egne handlinger med at få afsluttet krigen i Gaza, vil lade den ånd smitte af.

Lad os alle arbejde hen imod det mål, for vi må ud af farezonen: Så længe der ikke er fred mellem atommagterne, befinder vi os tæt på en global katastrofe. Det er dét, vi alle bør arbejde for.

SCHLANGER: Et spørgsmål fra en libanesisk journalist, som takkede for dit arbejde med Oase-planen og sagde, at han cirkulerer den blandt sine kolleger: »Trump har nu truet med sanktioner mod Spanien, hvis den spanske regering ikke imødekommer hans krav om, at NATO-medlemmerne skal bruge 5 % af deres BNP på NATO og forsvar. Den spanske premierminister Sánchez siger, at hans regering ikke vil gå med til det og kun vil nå op på 2 % i år.«

Han spørger: »Hvis Trump mener det alvorligt med normaliseringen af forholdet til Rusland, hvorfor presser han så stadig nogle NATO-regeringer til at øge deres militærudgifter – forbereder de sig på en krig mod Rusland?«

ZEPP-LAROUCHE: Den generelle tendens blandt nogle europæere er en ubarmhjertig militarisering og dæmonisering af Rusland. Jeg lyttede forleden til en live-udsendelse om en undersøgelse fra Bundestags kommission for de tyske efterretningstjenester. Lederne af de tre tjenester sagde ting, der var virkelig utrolige – krigslignende og høgeagtige – uden beviser. I en vis forstand: Laver de udenrigspolitik? Jeg troede, at kansleren udformer Tysklands udenrigspolitik. Her kommer tre efterretningschefer og definerer stort set, hvad Tyskland skal gøre! Det forekommer mig i strid med Grundgesetz, og jeg kunne sige meget mere om disse chefer – men det er et andet emne.

Jeg tror, problemet er, at Trump altid har insisteret på, at europæerne skal købe våben i USA. Det kan være en årsag til, hvad han gør, fordi det amerikanske militærindustrielle kompleks vil drage fordel af det. Det er et område, jeg vil se

nærmere på.

Jeg er meget glad for, at premierminister Sánchez ikke kapitulerer. Mange europæiske landes politik er ikke på linje med »Koalitionen af Villige«. Man ville ikke have brug for en koalition af villige, hvis alle var villige – for de andre er netop ikke villige! Spanien, Portugal, Italien, mange Balkanlande, østeuropæiske lande som Ungarn, Slovakiet og lige nu Tjekkiet er ikke villige. Trusler mod Spanien vil sandsynligvis øge modstanden, fordi sådanne trusler har boomerang-effekt. Selvom det ikke ses hvert sekund, er landene ikke dumme – de vurderer deres situation. På samme måde som landene i det Globale Syd ikke købte NATO's fortælling om oprindelsen til krigen i Ukraine, er der megen diskussion og omlægning i gang. Konfrontationspolitikken kan have modsatte effekter af det, der var tilsigtet.

SCHLANGER: Du har længe advaret om den nedadgående spiral i den tyske økonomi, drevet af tilbagegang i bilsektoren og den relaterede værktøjsmaskinsektor. Schiller-instituttet cirkulerer et program for tysk samarbejde med Kina om at bygge infrastruktur i Afrika. Er der fremskridt at rapportere om dette initiativ? Er det ikke netop den slags, den tyske industri bør se på?

ZEPP-LAROUCHE: Absolut! Jer, der ser med, bedes downloade programmet. Det er endnu ikke helt færdigudarbejdet, fordi det kræver en del arbejde, men vi har et udkast, som allerede skitserer politiken. Hent det – måske kan vi lægge et link under webcasten – for det er helt klart fremtiden!

Den tyske økonomi er eksportorienteret. Vi har næsten ingen råvarer, og grunden til Tysklands høje levestandard, faktisk siden Bismarcks industrialisering, var den høje andel af videnskab og teknologi, som hævdede produktiviteten – og dermed eksport. Den høje videnskabs- og teknologiproduktion har lidt meget under den grønne politiks tåbeligheder, den såkaldte klimaforandring, men der er nu en voksende diskussion i industrien – endelig – der siger, at det hele er latterligt og

bør opgives. Flere forskere har nu mod til at sige, at de klimaforandringer, der finder sted, skyldes langsigtede cyklusser i solsystemet og udviklingen på solen; den menneskeskabte del er ubetydelig. Det bør først fastslås.

Den eneste måde, hvorpå tysk industri kan komme på fode, er ved at udvikle nye voksende markeder – som realiseringen af Oase-planen, der vil forvandle Mellemøsten til et område med enorme økonomiske muligheder. Hvis vi hjælper landene i Afrika med industrialisering ved at udvikle grundlæggende infrastruktur – veje, lufthavne, havne, motorveje, højhastighedstog, vandveje, energi-produktion og -distribution, kommunikation – som forudsætning for reel industrialisering, kan disse økonomier blive motor i verdensøkonomien, i betragtning af at den største demografiske vækst er i Afrika. I 2050 vil der være 2,5 mia. mennesker – 1 mia. flere end nu – hvilket betyder, at vi i de næste 25 år må skabe 1 mia. nye produktive arbejdspladser i Afrika, ellers vil flygtningekrisen blive meget større!

Hjælper vi derimod de afrikanske lande med at skabe 1 mia. nye produktive arbejdspladser, kan det blive et vækstområde – ikke kun for Afrika, men også for Europa og alle andre lande, der vil bidrage til industrialiseringsprocessen.

Vi gør gode fremskridt, vi diskuterer det med mange, og I bør følge med. Det er den eneste måde, vi kan løse flygtningekrisen humanitært på: ved grundlæggende at fjerne årsagerne til, at mennesker flygter fra sult, sygdom og krig – ved at skabe fred gennem udvikling. Det er samme tilgang: Afrika-planen 2063 og Oase-planen er af samme ånd. Det var også vurderingen fra Dr. Naledi Pandor, da hun deltog i en af vores konferencer, og jeg er helt enig. Det er den eneste vej ud af krisen.

SCHLANGER: Jeg går ud fra, at det, I har diskuteret, vil være i centrum for denne uges møde i Den Internationale Fredskoalition på fredag den 17. oktober. Som eksempel på den vildfarelse, der stadig hersker i visse amerikanske neokonservative kredse: Antony Blinken, kandidat til posten

som amerikansk udenrigsminister, hævder, at Trumps plans succes skyldes det diplomati, som Biden-administrationen har udøvet! Jeg er ikke sikker på, om andre end Blinken – måske Biden – tror på det. Men i betragtning af IPC's forpligtelse til at forholde sig til virkeligheden, hvad forventer du af denne uges diskussion?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er temmelig sikker på, at vi vil have flere repræsentanter fra Mellemøsten – fra palæstinensisk og israelsk side. Måske – jeg har ikke hørt det seneste – kan vi få en som Gershon Baskin, der var forhandler; vi har haft Avrum Burg, som også var midt i begivenhederne. Dette er det bedste forum for at høre de seneste nyheder, så sørg for, at IPC vokser, for jo flere mennesker der orienterer sig mod løsninger, desto bedre. Fredsbevægelsen skal være for fred – men det er ikke nok at være imod krig. Man må diskutere og gennemføre løsninger, der fjerner krigens årsager. Vores varemærke har været – og er – idéen om fred gennem udvikling, og det vil helt sikkert være emnet på fredag. Så sørg for at deltage, og få så mange kolleger og venner som muligt med.

SCHLANGER: Det er fredag kl. 17

Helga, tak fordi du deltog og kastede lys over disse spørgsmål. Vi ser frem til at tale med dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Og vær venlig at distribuere interviewet med ambassadør Hassassian.